

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές, Μαρία Γιαννούλη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Αικατερίνη Αναστασιάδου, Πρωτοδίκη, Αποστολία Τσιαλάνη, Πρωτοδίκη – Εισηγήτρια και τη Γραμματέα Καλλιόπη Κοσμά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 12.1.2011 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1) Του εδρεύοντος στην Αθήνα (Σαπφούς 10) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», νομίμως εκπροσωπούμενου, 2) του εδρεύοντος στην Αθήνα (Πατησίων 130) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», νομίμως εκπροσωπούμενου, και 3) της εδρεύουσας στο Χαλάνδρι Αττικής (Αριστοτέλους 65) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO », νομίμως εκπροσωπούμενης, που παραστάθηκαν δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Γεωργίου Λαγάνη, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «
», που εδρεύει στα και
εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 6.8.2009 αγωγή τους, που κατατέθηκε με αριθμό 899- 221/2009, προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 17.3.2010 και μετά από αναβολή για την παρούσα δικάσιμο.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το πινάκιο, ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ανέπτυξε τους

ισχυρισμούς του και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και στις έγγραφες προτάσεις, που κατέθεσε.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη με αριθμό Β'665/20.8.2009 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Χαλκιδικής Ευθύμιου Λάμπρου προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με κλήση προς συζήτηση για την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 17.3.2010 επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην εναγομένη. Εφόσον κατά τη δικάσιμο εκείνη η συζήτηση αναβλήθηκε για την παρούσα δικάσιμο, και το γεγονός αυτό σημειώθηκε στο πινάκιο, η αναγραφή αυτή, επέχει θέση κλητεύσεως για την μετ' αναβολή δικάσιμο, σύμφωνα με το άρθρ. 226 παρ. 4 εδ. δ ΚΠολΔ. Επομένως, παρ' ότι η εναγομένη κλήθηκε, δεν εμφανίστηκε στη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, και συνεπώς, πρέπει να δικαστεί ερήμην. Το Δικαστήριο, ωστόσο, πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης, σαν να ήταν και αυτή παρούσα (άρθρο 270 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 εττ. του Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες μ' αυτήν, δεν μπορούν, όμως, να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν, όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ.1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι

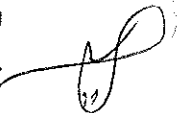
Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελέα

παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.ά. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα, που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993, έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του Ν. 2121/1993. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσεως, εκτελέσεως ή παρουσιάσεως του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών, είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2123/1993. Κατά το ίδιο άρθρο (49 του Ν. 2121/1993), η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Για την επίτευξη του άνω σκοπού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους

(αρθρ. 55 παρ. 1 στοιχ. Β', το οποίο, βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου (2121/1993), αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, πρέπει να ληφθούν τα εξής : Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στη υπόθεση 245/00/6-2-2003 (βλ. Αρμ 2003.1699), αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της ευλόγου αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, "υπό το φως των στόχων της οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή

Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελέα

εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις" και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής "αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών". Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/93 (ΠΠρΘεσ 10947/2008 Αρμ 2008.14940. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 § 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, υπό το προϋσχύσαν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ.Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση αρ. 750 και 751, σελ 379). Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις

συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν. 2054/1992 (Φ.Ε.Κ. 104/30-6-1992, τεύχος Α') «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης, που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5, και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6», σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα, όμως, το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε, επίσης, και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος, στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του, που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «εφόσον ένα φωνογράφημα, που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μια αναπαραγωγή αυτού του

Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελέα

φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής. Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος κατ' αρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον:

α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα, για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, και σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται ότι, αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι Η.ΠΑ, το φωνογράφημα, όμως, αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος, που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης

των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου (2121/1993), στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων του, ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα, Τέλος, σύμφωνα με ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (ΠΠρΧαλκ 27/2010 αδημ.). Στην προκείμενη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 51 παρ. 4 του ν. 2121/1993, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους (μουσικούς, τραγουδιστές, παραγωγούς, δισκογραφικές εταιρίες), τα ονόματα των οποίων αναφέρουν στην αγωγή, να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εξασφαλίζουν στους δημιουργούς ποσοστιαία αμοιβή, να εισπράττουν την αμοιβή και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να εισπράττουν την αμοιβή που προβλέπεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993 και να τη διανέμουν μεταξύ των δικαιούχων, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων ή των δικαιοδόχων τους και να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη

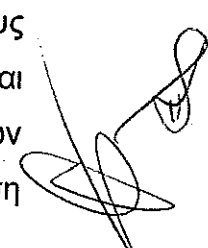
Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

και κατανομή των εισπραττομένων ποσών. Ότι συνέταξαν από κοινού το διαλαμβανόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτελέσεως των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την εναγομένη, που διατηρεί στα

επιχείρηση μπητζ - μπαρ, σε υπογραφή συμφωνίας και την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι παρά ταύτα η εναγόμενη, μέχρι την κατάθεση της κρινόμενης αγωγής είναι αδιάφορη και αδιάλλακτη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρότι με τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου και δη των δειγματοληπτικά αναφερομένων στο δικογράφο της αγωγής μουσικών τραγουδιών ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία της και ως εκ τούτου στηρίζει τα έσοδά της. Κατόπιν τούτων, ζητούν να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε η εναγομένη τα έτη 2008 και 2009 σε ποσοστό του 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της, το οποίο να μην είναι λιγότερο από το συνολικό ποσό των 7.200 ευρώ πλέον ΦΠΑ 19%, ήτοι 3.600 ευρώ πλέον ΦΠΑ 19% για κάθε έτος, εκ του οποίου ποσού να καθοριστούν ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (ενάγοντες) τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά, να υποχρεωθεί η εναγόμενη να τους καταβάλει τα αιτούμενα ποσά νομιμοτόκως από τη λήξη λειτουργίας κάθε έτους, άλλως από την επίδοση της αγωγής, να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίζει, ανά μήνα, να τους προσκομίζει καταλόγους, με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, να κηρυχθεί η απόφαση, που θα εκδοθεί, προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγόμενη στην πληρωμή των δικαστικών τους εξόδων. Η αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας τηρήθηκε η νόμιμη προδικασία, που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 214^Α ΚΠολΔ (βλ. την από 13.11.2009 δήλωση αποτυχίας της απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς που προσκομίζουν οι ενάγοντες και υπογράφεται από την πληρεξούσια δικηγόρο τους) αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία και είναι αρκούντως ορισμένη, πλην του αιτήματος περί καθορισμού της εύλογης

αμοιβής σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της εναγομένης, το οποίο είναι αόριστο και ως εκ τούτου απορριπτέο, δεδομένου ότι τα έσοδα αυτά δεν προσδιορίζονται στην αγωγή. Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της απόφασης, στηριζόμενη στις εκεί αναφερόμενες διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 346 ΑΚ, 176, 907, 908 ΚΠολΔ, πλην των ακολούθων αιτημάτων : α) περί παράδοσης από την εναγομένη, καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, συγκεκριμένα δε κάθε μήνα, κατά το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντιστοίχου καταλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου (2121/1993) και, συνεπώς, προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η εις το μέλλον, όμως, δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους της εναγομένης στην επιχείρησή της, είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μη έχει γεννηθεί υποχρέωση της τελευταίας για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού της προς εκπλήρωσή της, β) περί τοκοδοσίας από τη λήξη λειτουργίας της επιχείρησης κάθε έτος του επίδικου διαστήματος, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον οι ενάγοντες δεν επικαλούνται ότι πριν την επίδοση της κρινόμενης αγωγής έλαβε χώρα δικαστική ή εξώδικη όχληση της εναγομένης προς καταβολή της αμοιβής, που αναλογεί σε κάθε έτος, ώστε να καταστεί αυτή υπερήμερη και να οφείλει έκτοτε τόκους υπερημερίας, καθώς και κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για ΦΠΑ, το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο μόνο για το μετά την καταβολή του ποσού της εύλογης αποζημίωσης από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο διότι, όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή δικαστική απόφασης, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής ΦΠΑ, καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και επομένως, μόνον έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 ΑΚ, από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση

Θεωρήθηκε
Η Εισήγηση

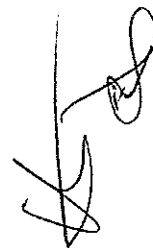

του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι της ημέρας εισπράξεως της αμοιβής (ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45.1102, ΠΠρΧαλκ 27/2010 ο.π.). Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που η αγωγή κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί, περαιτέρω, για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, δεδομένου ότι για το αντικείμενό της καταβλήθηκε το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου με τα αναλογούντα τέλη υπέρ ΤΝ και ΤΑΧΔΙΚ (βλ. τα με αρ. 237988 και 290049 αγωγόσημα με τα επικολλημένα ένσημα υπέρ ΤΝ).

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα των εναγόντων, που εξετάστηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και απ' όλα τα έγγραφα που μετ' επικλήσεως προσκομίζονται αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν 2121/1993, συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Επομένως, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του Ν. 2121/1993 να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον ελβετικό «SWISS PERFORM», το γερμανικό «GVL», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον ισπανικό «AIE», το βρετανικό «PAMRA», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD (RAL)» κ.α, με βάση τις

οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 - 57 του Ν. 2121/1993, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην κρινόμενη αίτηση, εγκρίθηκε αντίστοιχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. 1164/30-12-1997. τεύχος Β), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο, που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν, και ενεργούν στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, στο κοινό, με τη δημοσίευση του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6.6.2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια

Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελέα

εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια της επιχείρησης. Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους η αμοιβή αυτή καθορίστηκε στο 10% επί των ακαθάριστων εσόδων τους και σε ελάχιστο, για χώρους εμβαδού έως 100 τ.μ., το ποσό 1.500,00 ευρώ, από 101 τ.μ. έως 200 τ.μ. το ποσό των 2.100,00 ευρώ, από 201 τ.μ. έως 300 τ.μ. το ποσό των 2.500,00 ευρώ, από 301 τ.μ. έως 400 τ.μ. το ποσό των 3.000,00 ευρώ, 401 τ.μ. έως 500 τ.μ. το ποσό των 3.300,00 ευρώ, από 501 τ.μ. έως 700 τ.μ. το ποσό των 3.600 ευρώ, 701 – 900 τ.μ., στο ποσό των 4.200,00 ευρώ και 901 τ.μ. και πάνω, το ποσό των 5.300 ευρώ, για λειτουργία από 1 μέχρι 5 μήνες το καλοκαίρι. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η εναγομένη, η οποία διατήρησε και εκμεταλλεύτηκε επιχείρηση μπητζ - μπαρ, έκτασης 700 τ.μ., στα , με το διακριτικό τίτλο « », τα καλοκαίρια των ετών 2008 και 2009 για πέντε μήνες, από τον Μάιο μέχρι και το Σεπτέμβριο, με μουσικό ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, μελών των εναγόντων, απαραίτητο για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της. Ειδικότερα, διαθέτει ειδικό υπάλληλο για την επιλογή και ρύθμιση της μουσικής, διοργανώνει πάρτι και διαφημίζεται σε διάφορες σελίδες στο ιντερνετ ως παραλιακό μπαρ με δυνατή μουσική μετά το μεσημέρι. Επειδή, όπως προαναφέρθηκε, η εναγομένη κατά τις καλοκαιρινές περιόδους των ετών 2008 και 2009 μετέδιδε καθημερινά μουσική ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με την τελευταία και να προβάλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, ερμηνευτών και παραγωγών, πλην, όμως, οι προσπάθειες αυτές δεν τελεσφόρησαν. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των δημιουργών του ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, που μετέδιδε η εναγομένη κατά τη θερινή περίοδο των ετών 2008 και 2009. Ως κριτήρια για τον υπολογισμό αυτής της αμοιβής πρέπει να ληφθούν υπόψη η έκταση της γενόμενης χρήσης του ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, η μείωση ή μη των εσόδων των δημιουργών αυτού, η αύξηση ή μη της πελατείας του καταστήματος της εναγομένης, ο περιορισμός ή η αύξηση των εσόδων της

από την ανωτέρω χρήση της μουσικής. Η επιχείρηση της εναγομένης κατά τα έτη 2008 και 2009 λειτούργησε κατά τη θερινή περίοδο και συγκεκριμένα από το μήνα Μάιο μέχρι και το μήνα Σεπτέμβριο καθημερινά από τις 10:00 μέχρι τις 02:00, διασκεδάζοντας και ψυχαγωγώντας την εισερχόμενη πελατεία της, ειδικότερα κατά τις ώρες μετά το μεσημέρι, με τη χρήση ελληνικού και ξένου μουσικού ρεπερτορίου των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των εναγόντων, απαραίτητου για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της εναγομένης και για την άσκηση του είδους της επιχείρησής της. Με τον τρόπο αυτό, δηλαδή με την εκμετάλλευση των «εισφορών» των μελών των εναγόντων, η εναγομένη πραγματοποίησε έσοδα, ενώ τα έξοδά της θα ήταν πολύ μεγάλα εάν, αντί να ψυχαγωγεί τους πελάτες της με τη χρήση του μουσικού αυτού ρεπερτορίου, απασχολούσε καθημερινά ορχήστρα και τραγουδιστές. Κατόπιν τούτων, η αμοιβή αυτή πρέπει να οριστεί για καθένα από τα έτη αυτά στο ποσό των 3.000 ευρώ πλέον ΦΠΑ από 19%, ύψους 570 ευρώ, δηλαδή σε 3.570 ευρώ, οπότε το συνολικό ποσό της οφειλόμενης εύλογης αμοιβής και για τα δύο έτη (2008 και 2009) ανέρχεται σε 6.000 ευρώ πλέον ΦΠΑ από 1.140 ευρώ και συνολικά 7.140 ευρώ. Συνεπώς, η αγωγή πρέπει να γίνει κατά ένα μέρος δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη, να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε στην επιχείρησή της για τα έτη 2008 και 2009 σε ποσοστό 50% υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών, 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών και 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών στο ποσό των 3.000 ευρώ πλέον ΦΠΑ 19% από 570 για κάθε έτος ευρώ και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες την ανωτέρω καθορισθείσα αμοιβή με το νόμιμο τόκο για μεν το συνολικό ποσό της ορισθείσας εύλογης αμοιβής (6.000 ευρώ) από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, για δε το ποσό του αναλογούντος στην ανωτέρω αμοιβή ΦΠΑ (1.140 ευρώ) από την είσπραξη της ως άνω αμοιβής εκ μέρους των εναγόντων και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Περαιτέρω, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της απόφασης, η εναγομένη έχει υποχρέωση, κατά το νόμο (αρθρ. 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993), να παραδίδει στους αιτούντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελεί δημόσια, με μνεία της

Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελέα

συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το περαιτέρω αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί η εναγομένη, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της απόφασης, να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους για το επίδικο χρονικό διάστημα. Όσο δε για το αίτημα κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο, διότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση δε θα επιφέρει καμία βλάβη στους ενάγοντες. Λόγω της ερημοδικίας της εναγομένης πρέπει να οριστεί το νόμιμο παράβολο για τυχόν άσκηση από μέρους της ανακοπής ερημοδικίας (άρθρα 501 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ), σύμφωνα με όσα ορίζονται στο διατακτικό. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων πρέπει να επιβληθούν κατά ένα μέρος σε βάρος της εναγομένης, η οποία έχασε εν μέρει τη δίκη (άρθ. 178 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο για την άσκηση ανακοπής ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά ένα μέρος την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που πρέπει να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε για τα έτη 2008 και 2009 στο συνολικό ποσό των έξι χιλιάδων (6.000) ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση και το ποσό των χιλίων εκατό σαράντα (1.140) ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της καταβολής του ποσού των 6.000 ευρώ και την έκδοση του σχετικού φορολογικού στοιχείου από τους ενάγοντες και μέχρι την εξόφληση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών (τρίτο

ενάγοντα), και κατά το υπόλοιπο 50%, ποσοστό 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών (πρώτος ενάγων) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερος ενάγων).

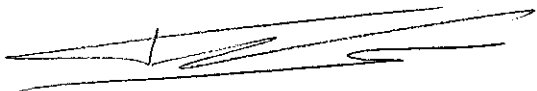
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που μετέδωσε τα έτη 2008 και 2009.

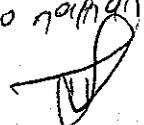
ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη σε μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, το οποίο καθορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στον Πολύγυρο στις 20. Μαΐου 2011 και δημοσιεύθηκε στον ίδιο τόπο, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, στις ...23..... Μαΐου 2011, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και πληρεξούσιων δικηγόρων τους και με την παρουσία της Γραμματέως.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

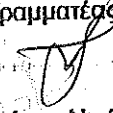
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ρευστο
ντιστάσιο ησθησιλίας

ΑΚΡΙΒΕΣ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ

Πολύγυρος ...17-1-2019.....
Ο Γραμματέας

Γαμπαλιάρης Νικόλαος

